

C/2023/1292

11.12.2023

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydane w dniu 27 lipca 2023 r. w sprawie T-786/22, Frajese/Komisja, wniesione w dniu 25 września 2023 r. przez Giovanniego Frajese

(Sprawa C-586/23 P)

(C/2023/1292)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giovanni Frajese (przedstawiciele: O. Milanese, A. Montanari, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania w całości;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego postanowienia ze względu na zarzuty odwołania od I do IV;
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia ze względu na zarzuty odwołania od I do IV;
- w każdym razie uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego obciążenia kosztami ze względu na te same zarzuty;
- w konsekwencji uwzględnienie skargi wniesionej w pierwszej instancji na podstawie art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania od postanowienia, w którym Sąd uznał za niedopuszczalną jego skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji wykonawczej Komisji C(2022) 7163 wersja ostateczna z dnia 3 października 2022 r., przyznającej na podstawie rozporządzenia (WE) 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Spikevax – elasomeran” i uchylającej decyzję C(2021) 94 final, oraz, po drugie, decyzji wykonawczej Komisji C(2022) 7342 final z dnia 10 października 2022 r. przyznającej na podstawie rozporządzenia (WE) 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady pozwolenie dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Comirnaty – tozinameran, szczepionka przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającej decyzję C(2020) 9598 final.

W zarzucie pierwszym podnosi on poważne naruszenie art. 254 TFUE, art. 2, 4 i 18 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 16 regulaminu postępowania przed Sądem. Naruszenie to wynika z braku niezawisłości i bezstronności sędziego sprawozdawcy w sprawie T-786/22, który zajmował wcześniej stanowiska w Komisji Europejskiej, będącej stroną przeciwną. Ten brak niezależności stanowi również naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 akapit pierwszy europejskiej konwencji praw człowieka oraz ogólnych zasad prawa uznanych przez narody cywilizowane za powszechnie obowiązujące źródła prawa międzynarodowego i pociąga za sobą bezwzględną nieważność zaskarżonego postanowienia.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie przepisów proceduralnych, ponieważ Sąd nie uznał za spóźniony i niedopuszczalny zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję po upływie maksymalnego terminu, który Sąd sam błędnie ocenił i obliczył i który został przewidziany pod rygorem prekluzji. Naruszenie to sprawia, że postanowienie o odrzuceniu wniosku jest niezgodne z prawem, również w zakresie obciążenia wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie podniesionych przez wnoszącego odwołanie zarzutów i argumentów dotyczących spełnienia przesłanek z art. 263 akapit czwarty TFUE. Uzasadnienie przedstawione w tym względzie przez Sąd jest błędne i wewnętrznie sprzeczne, a oprócz tego nie odnosi się do argumentów przedstawionych w skardze. W szczególności Sąd nie wziął pod uwagę szczególnego statusu wnoszącego odwołanie jako lekarza wykonującego szczepienia i jego konkretnego interesu prawnego, ponieważ informacje zawarte w załącznikach do decyzji wykonawczych są skierowane do medyków i lekarze są faktycznymi wykonawcami recept związanych z podawaniem produktu. W ten sposób Sąd naruszył art. 263 akapit czwarty TFUE, w szczególności w odniesieniu do istnienia bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania zaskarżonych decyzji, i przedstawił wewnętrznie sprzeczne lub błędne uzasadnienie, również w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w tej dziedzinie.

W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnosi, że stwierdzenie przez Sąd niedopuszczalności skutkuje odmową prawa do obrony, pozbawiając wnoszącego odwołanie – i wszystkich obywateli Unii – wszelkiej skutecznej ochrony sądowej, z naruszeniem zasad ustanowionych w rozdziale VI Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, między innymi w jej art. 47.
